

Arrest

nr. 250 089 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. TORFS
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 24 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. TORFS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2020 dient de verzoeker een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in, als echtgenoot van mevrouw C.E. van Belgische nationaliteit.

Op 16 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die op 27 oktober 2020 aan verzoeker ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7.05.2020 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: S.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...)1992

Geboorteplaats: Midyat

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde C. E. (RR ...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid.

Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd :

- arbeidscontract op naam van de referentiepersoon bij werkgever Start People NV dd. 3.05.2020 + bijhorende loonfiches voor de periode februari 2020 - april 2020.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de tewerkstelling bij werkgever (...) NV respectievelijk sedert 21.08.2020 stopgezet is. Gezien betrokkene niet langer actief is bij deze werkgever, zijn deze bewijzen van inkomsten achterhaald en worden ze niet in overweging genomen. In hoeverre de referentiepersoon heden opnieuw beroep zou kunnen doen op een werkloosheidsuitkering blijkt niet uit het dossier. DVZ is niet bevoegd om dit vast te stellen, enkel de RVA kan dit bepalen. DVZ kan niet bepalen in welke mate een referentiepersoon aan de voorwaarden voldoet om werkloosheidsuitkering te kunnen krijgen, noch ter waarde van welk bedrag. Indien de referentiepersoon actueel geniet van een werkloosheidsuitkering, kan deze vorm van inkomsten enkel weerhouden worden indien zij bewijzen aanbrengt waaruit blijkt dat zij redelijke inspanningen doet om een job te vinden, quod non. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht op het huidig netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.

Betrokkene voldoet niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is,

wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijks- en proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verweerster heeft het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur geschonden door een beslissing te nemen die onverenigbaar is met de in het administratief dossier bewezen rechtsfeiten.

Zie naar analogie Raad Vreemdelingenbetwistingen (2^e k.) nr 65.747, 24 augustus 2011

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten vaststelt. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met de vaststelling onverenigbaar zijn...

... de zorgvuldigheidsplicht rust ook op de rechtsonderhorige of de burger ...

... de verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar zij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen. De bestreden beslissing wordt vernietigd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen die gebaseerd zijn op een correcte feitenvinding.

Verweerster motiveert kwestieuze beslissing als volgt :

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de tewerkstelling bij werkgever Start People NV respectievelijk sedert 21.08.2020 stopgezet is.

Gezien betrokkene niet langer actief is bij deze werkgever zijn deze bewijzen van inkomsten achterhaald en worden ze niet in overweging genomen.

De tewerkstelling van de referentiepersoon werd NIET stopgezet. Sinds de Covid 19 pandemie was er minder werk en werd aan de referentiepersoon de mogelijkheid geboden om tijdens de nacht te poetsen. De referentiepersoon heeft dit geweigerd daar zij toen inmiddels 6 maanden zwanger was en dit voor haar te zwaar was.

De bevalling is voorzien voor 11 december 2020. Nadien zal de referentiepersoon opnieuw aan de slag gaan bij dezelfde werkgever.

Artikel 8 EVRM beschermt het recht op een gezinsleven.

In die zin is wél de mogelijkheid en het mensenrecht tot het hebben van een gezinsleven in hoofde van verzoeker geschonden.

Indien zijn verblijf zou geweigerd worden betekent dit een scheiding van zijn echtgenote en ongeborn kind en dit is in strijd met het EVRM.

Het EVRM primeert bovendien op de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Verweerster heeft zich niet afdoende geïnformeerd en heeft zelfs een foutieve reden aangenomen om het verblijf te weigeren.

Dit gaat in tegen alle redelijkheid en tegen een zorgvuldig bestuur.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij op grond van schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM dient te worden vernietigd.”

2.2 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“De motiveringsplicht wordt geschonden wanneer met bepaalde feitelijke gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden (RvSt. Nr. 49.362. 3 oktober 1994);

Dat verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat zij deze niet correct heeft beoordeeld en tot een manifeste foute appreciatie is gekomen ervan uitgaande dat het arbeidscontract werd stopgezet quod non, en alzo de materiële motiveringsverplichting geschonden heeft;

Dat de materiële motiveringsplicht een rechtsbeginsel is van behoorlijk bestuur (RvV 1619, RvV 4727). “Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het ‘afdoende’ karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig”. (zie M. BOES. I.c., nr. 238 p. 179).

Dat verwerende partij de elementen waarover zij beschikte niet juist heeft beoordeeld door te stellen dat “Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat de tewerkstelling bij werkgever Start People NV respectievelijk sedert 21.08.2020 stopgezet is.

Gezien betrokkene niet langer actief is bij deze werkgever zijn deze bewijzen van inkomsten achterhaald en worden ze niet in overweging genomen.”.

Verweerster heeft tevens art. 42§1, tweede lid Vw. geschonden door niet na te gaan of het gezin over voldoende bestaansmiddelen beschikte.

De aanvraag gezinshereniging mag niet automatisch geweigerd worden, er dient dan eerst een individuele behoefteanalyse opgesteld te worden om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien.

Bovendien werkte verzoeker ten tijde van de aanvraag gezinshereniging (stuk 3), en heeft het gezin voldoende spaargeld. In casu zou het gezin niet ten laste vallen van de sociale bijstand.

Met al deze elementen werd door verweerster geen rekening gehouden.

De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Bijgevolg kunnen ook inkomsten die in het buitenland gegenereerd worden, in overweging genomen worden. De bestaansmiddelen moeten evenmin rechtstreeks uit tewerkstelling voortvloeien.

Verweerster meende te kunnen motiveren dat een individuele behoeftenanalyse niet hoefde gevoerd te worden.

Zelfs indien verweerster meende vast te stellen dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten zouden voldoen, is zij op grond van artikel 42 § 1, tweede lid Vw. wettelijk verplicht een behoefteanalyse te verrichten. Dit heeft zij nagelaten te doen.

Dat de bestreden beslissing van verwerende partij ook op deze grond dient te worden vernietigd.

De motivering is gebrekkig, reden waarom kwestieus bevel dient vernietigd te worden.”

2.3 Beide middelen worden samen besproken.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde stelt hieromtrent vast dat hij op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, zodat niet beoordeeld kan worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. De gemachtigde licht toe dat de voorgelegde loonfiches achterhaald zijn, nu de referentiepersoon niet meer tewerkgesteld wordt bij de werkgever (...). Verder wordt gemotiveerd dat de behoefteanalyse, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in deze overbodig is aangezien er niet werd vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, maar dat ze volgens de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet mee in overweging kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de bestreden weigeringsbeslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd.

Uit verzoekers inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing en uit de kritiek dat de aanvraag onterecht werd afgewezen, blijkt dat de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing hem genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is hiertegen een beroep in te dienen. Aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dan ook voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Waar de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het deugdelijk karakter van de motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)

2° (...)

3° (...)

(...)”

Verzoeker betwist dat de tewerkstelling van de referentiepersoon werd stopgezet. Er was sinds de covid-19 pandemie minder werk en aan zijn echtgenote werd de mogelijkheid geboden om tijdens de nacht te poetsen. Zij heeft dit geweigerd omdat ze inmiddels zes maanden zwanger was. Zijn echtgenote zal evenwel na de bevalling, die is voorzien op 11 december 2020, opnieuw aan de slag gaan bij dezelfde werkgever.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de tewerkstelling bij de werkgever (...) sedert 21 augustus 2020 is stopgezet. De Raad stelt vast dat de verwerende partij beroep heeft gedaan op de rip-lijst van de werkgevers bij een werknemer. Uit de rip-lijst blijkt dat de referentiepersoon inderdaad voor het laatst tewerkgesteld was van 17 augustus 2020 tot 21 augustus 2020. Verzoeker weerlegt dit niet met zijn betoog dat zijn echtgenote na de bevalling opnieuw aan de slag zal gaan bij de werkgever. Verzoeker heeft overigens geen melding gemaakt van dit vooruitzicht aan de verwerende partij zodat het de verwerende partij bezwaarlijk kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met het voornemen van verzoekers echtgenote opnieuw aan de slag te gaan bij dezelfde werkgever na haar bevalling. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk om uit de stopzetting van de tewerkstelling te concluderen dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten van de referentiepersoon in de vorm van loonfiches in het kader van de tewerkstelling bij deze werkgever achterhaald zijn en niet in aanmerking kunnen worden

genomen. Nu de verwerende partij geen zicht heeft op het netto-inkomen van de referentiepersoon is het evenmin kennelijk onredelijk te oordelen dat zij geen beoordeling kan maken of de referentiepersoon over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt op het moment van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst erop dat hij ten tijde van de aanvraag gezinshereniging zelf tewerkgesteld was en hij voegt een loonbriefje van september 2020 toe in de bijlage van het verzoekschrift.

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker geen arbeidscontract of loonbriefje heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hier bij het nemen van de bestreden beslissing uiteraard ook geen rekening mee kon worden gehouden. Het loonbriefje van verzoeker wordt pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Het bij het verzoekschrift gevoegde loonbriefje van verzoeker kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

De verzoeker betwist voorts de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing niet:

“Als bewijs van de bestaansmiddelen worden de volgende documenten voorgelegd :

- arbeidscontract op naam van de referentiepersoon bij werkgever (...) NV dd. 3.05.2020 + bijhorende loonfiches voor de periode februari 2020 - april 2020.”

Dat de verzoeker in het kader van de voorliggende aanvraag enkel de door de gemachtigde genoemde documenten heeft overgemaakt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

Waar verzoeker thans te kennen geeft dat zijn echtgenote over voldoende bestaansmiddelen beschikt omdat de tewerkstelling niet was stopgezet maar eerder ‘on hold’ tot na de bevalling, merkt de Raad dienaangaande op dat uit de stukken van het administratief dossier de tewerkstelling volgens de rip-lijst van de werkgevers weldegelijk was stopgezet op 21 augustus 2020, er niet werd gewezen op de zwangerschap van zijn echtgenote en evenmin dat zij terug aan de slag zou gaan bij dezelfde werkgever na de bevalling die was voorzien op 11 december 2020. Bijgevolg heeft de gemachtigde op goede gronden geoordeeld dat de voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon achterhaald zijn.

De verzoeker verliest uit het oog dat de bewijslast met betrekking tot de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen, overeenkomstig artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, geheel bij hemzelf berust. De gemachtigde dient enkel na te gaan of er voldoende bewijzen werden aangereikt dat de referentiepersoon over de nodige toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. De verzoeker bleef *in casu* echter in gebreke om enig bewijs voor te leggen van de reële, actuele inkomsten die de referentiepersoon ontvangt (of ontving). In deze omstandigheden, en gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, is het niet aan de verweerder om bij stilzitten van de verzoeker zelf op zoek te gaan naar de inkomsten die de referentiepersoon genereert sedert 21 augustus 2020.

De verzoeker voert aan dat artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet is geschonden door niet na te gaan of het gezin over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Zo wijst hij erop dat hijzelf tewerkgesteld was, zij over voldoende spaargeld beschikken en zij niet ten laste vallen van de sociale bijstand.

De *ratio legis* van artikel 40ter van de vreemdelingenwet bestaat erin dat de verzoeker aantoont dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt teneinde te vermijden dat hij en/of de referentiepersoon in de nabije toekomst een beroep moeten doen op de sociale bijstand. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat “(o)p basis van de voorgelegde bewijzen (...) de Dienst Vreemdelingenzaken geen zicht (heeft) op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon” en er “(b)ijgevolg (...) niet afdoende (kan) beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.”

In verband met artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende:

“Een behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hierbij overbodig. Er werd immers onvoldoende informatie verstrekt over het inkomen van de referentiepersoon. De toetsing of aan de voorwaarden is voldaan, kan bijgevolg niet gebeuren.”

Artikel 42, tweede lid van de vreemdelingenwet, bepaalt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Nu de verzoeker er niet in slaagt het motief te weerleggen dat de gemachtigde op basis van de voorgelegde bewijzen geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon, wordt niet ingezien waarom de gemachtigde een behoeftanalyse of een onderzoek naar de concrete situatie van het gezin had moeten voeren. Een gebrek aan bewijs van enige actuele bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel, zoals gedefinieerd in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet. Wanneer geen enkel gegeven wordt ter kennis gebracht omtrent de actuele bestaansmiddelen van de referentiepersoon, komt het evident voor dat er onvoldoende inkomsten zijn aangetoond om te voorkomen dat de verzoeker, als echtgenoot van de Belgische onderdaan, op zijn beurt ten laste zou vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Verzoeker die om de gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote heeft verzocht dient in het kader van deze aanvraag wel degelijk aan te tonen dat de Belg beschikt over toereikende bestaansmiddelen om te voorzien in de kosten van levensonderhoud van haar echtgenoot, de verzoeker, die zich bij haar wil voegen. Het gaat dan ook niet op om te verwijzen naar spaargelden en een loonbriefje van verzoeker zelf. De verzoeker kan, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden bijgetreden in zijn betoog dat een behoeftanalyse diende te worden doorgevoerd. Overigens heeft verzoeker nagelaten zijn tewerkstelling en hun spaargelden ter kennis te brengen aan het bestuur waardoor de gemachtigde er bezwaarlijk rekening mee kon houden.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoonde dat de gemachtigde de voorgelegde verblijfsaanvraag op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet niet correct heeft beoordeeld. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen, of dat met bepaalde elementen uit het voorliggende dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de bestreden beslissing wordt het gezinsleven van de verzoeker met zijn Belgische echtgenote op zich niet betwist. Waar verzoeker verwijst naar hun kind dat geboren is op 8 december 2020 merkt de Raad op dat het kindje op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet geboren was. Bovendien heeft verzoeker in zijn aanvraag het bestuur niet in kennis gesteld van de zwangerschap van zijn echtgenote.

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoeker het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat in dit geval aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft namelijk bepaald dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3: *"B.64.8. Volgens een vaststaand beginsel van internationaal recht zijn Staten bevoegd om de toegang van vreemdelingen tot hun grondgebied te regelen. Zoals uiteengezet in B.6.6, erkent artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet het recht van een vreemdeling om in een bepaald land te verblijven en houdt het niet de verplichting in voor de verdragspartijen om rekening te houden met de keuze van een echtpaar om in een welbepaald land te wonen. De bestreden inkomensvereiste beoogt te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid en streeft een legitieme doelstelling na. Om de redenen uiteengezet onder B.52, kan de bestreden maatregel daarmee niet als onevenredig worden beschouwd."*). Bijgevolg staat het opleggen aan het bestuur om een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM te doen, in dit kader gelijk aan het onderzoek naar het al dan niet voldaan zijn aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

De Raad van State casseerde zodoende een arrest van de Raad middels het voormelde arrest, omdat de Raad artikel 40ter van de vreemdelingenwet had geschonden en de draagwijdte van artikel 8 van het EVRM had miskend door aan de gemachtigde een belangenafweging op te leggen in het kader van een aanvraag gezinshereniging, terwijl de wetgever die belangenafweging al heeft gedaan, waardoor de vreemdeling werd vrijgesteld van het vervullen van de wettelijke voorwaarden voor gezinshereniging (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde, zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. In deze omstandigheden diende het bestuur niet tot een verdere belangenafweging over te gaan, laat staan dat hieromtrent diende te worden gemotiveerd.

Voorts wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat niet wordt ingezien hoe deze beslissing een feitelijke scheiding zou kunnen veroorzaken tussen de verzoeker en zijn echtgenote en hun kind.

De verzoeker toont met zijn betoog dan ook niet aan dat de bestreden weigeringsbeslissing zijn recht op de bescherming van het gezinsleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, schendt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De Raad stelt vast, na de bespreking hierboven en in het kader van zijn wettigheidstoezicht, dat de gemachtigde in redelijkheid tot de door hem gedane vaststelling is gekomen en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling. De bestreden beslissing kan niet onwettig worden bevonden. De schending van het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN